

HARMADIK FEJEZET

Szív, értelem és a „kis rádió”

A mikor elkezdtem írni ezt a könyvet, összegyűjtöttem az összes korábbi könyvet és írást, amit találtam a Jézus-imáról, és egy dolgot megfigyeltem: mind meglehetősen rövid. Ez egy rövid ima, és a módja, ahogy végezni kell, az az, hogy újra és újra elmondod. Ezek az instrukciók elférnének egy samponosflakon felületén.

1. Imádkozd: „Uram, Jézus Krisztus, Isten Fia, könnyörülj rajtam!”

2. Ismételd!

Ám ha ez minden, amit tudsz, hamarosan bajba kerülsz. Megpróbálhatod erőltetni az elmédet, hogy újra és újra kitartson ezeknél a szavaknál, mint egy futóegér a kerékben, de hamarosan unalmassá és fárasztóvá válik.

A nehézség: odafigyelni a szavakra, vagyis az elkalandozó figyelmünk egy pontra koncentrálása. Nehéz összpontosítani az Úrra, aztán alázatosan kérni az ő irgalmát; megtanulni ténylegesen figyelni a Jézus-imára a szíved legmélyebb rétegeiben. Ez az, amitől a gyakorlat erőpróbát jelent.

Ugyanakkor, ami annyira édessé teszi az Imát, az az, hogy az ember elkezd érzékelni az Úr odafigyelő jelenlétét. Aztán az *IMA* szavai elkezdenek értelmet nyerni – elkezdjük azt érezni, hogy valami természetes dolgot mondunk.

Olyan, mint azt mondani: „szeretlek”. Egy kamasz megpróbálhatja elképzelni, hogy milyen érzés lesz, amikor végre kimondja ezeket a szavakat az igazi szerelmének, de nem számít, hogy mennyit gyakorolja, úgyis pusztán csak szavak maradnak. Amikor aztán a pillanat elérkezik, szerelmese jelenlétének valósága annyira ellenállhatatlan, hogy a szavak természetes módon áradnak, és úgy tűnik, mintha ez lenne az egyetlen kimondható dolog. Ekkor már nem egy távoli fogalom, hanem valami áthatóan valóságosnak és a kifejezhetetlennek jóval a szavak fölötti bizonyosságává válnak.

A legnagyobb akadályok egyike, amivel az imában találkozunk – ennek ellenére –, az az, hogy nem vagyunk biztosak abban, hogy tényleg *lehetséges* megérezni Isten jelenlétét. Az első dolog, amit tisztáznunk kell, az a feltevés, hogy nincs meg a szükséges ”felszerelésünk” ahhoz, hogy észleljük Isten jelenlétét. Ha észlelni vagy érezni akarunk valamit, akkor a szokásos érzékeinket állítjuk munkába: a látást, tapintást, hallást stb. Azonban nem várhatjuk Istentől, hogy ilyen eszközök által mutassa meg magát. Istennek az ilyenfajta nyilvánvaló megtapasztalásáról való beszéddel többnyire azt érjük el, hogy az erről beszélő embert különösnek találjuk.

Ettől eltekintve azt gondoljuk, hogy két módja van a tudatosításnak. Van a „fej”, a gondolkodó elme vagy más szóval az emberi ráció; úgy gondolunk rá, mint arra az oldalunkra, amely precíz és realiztikus, bár kissé hűvös. A szemközti sarokban van a „szív”, amelyet úgy látunk, mint az érzelmek instabil mocsarát, bár mindazonáltal a legfinomabb impulzusaink forrása is.

Szeretjük azt mondani: „Szükségünk van a fejre és a szívre egyaránt.” Amikor ateistákkal beszélünk, hajlunk arra, hogy megelőlegezzük, hogy ők a „fej” oldalán állnak, az ő megközelítésük sokkal tárgyilagosabb, sőt akár tudományosabb. Elfogadjuk a feltételezést, hogy amikor megtapasztaljuk Isten jelenlétét, akkor az az érzelmek ügye, amelyek a „szívből” származnak.

Ezért azt feltételezzük, hogy két aspektusa van az emberi tudatosságnak: a gondolkodás és az érzelem – és *ez itt a probléma*. Ha azt hisszük, hogy Isten nem tapasztalható meg emberi gondolkodással, akkor mi más marad egy ilyen kapcsolatra, mint az érzelem? Ezért amikor azt monddod, hogy volt egy Isten-élményed, úgy tűnik, ez azt jelenti, hogy érzelmeid voltak Istennel kapcsolatban.

Bosszant és zavar engem, hogy a keresztények olyan könnyen meghátrálnak, amikor a kérdés felmerül. Ha azt mondom neked, hogy megtapasztaltam, hogy a fogorvoshoz mentem, feltételezed, hogy tényleg elmentem a fogorvoshoz. Nem gondold az, hogy olyan érzelmeim voltak, ami olyan érzés volt, mint elmenni a fogorvoshoz. Egyedül